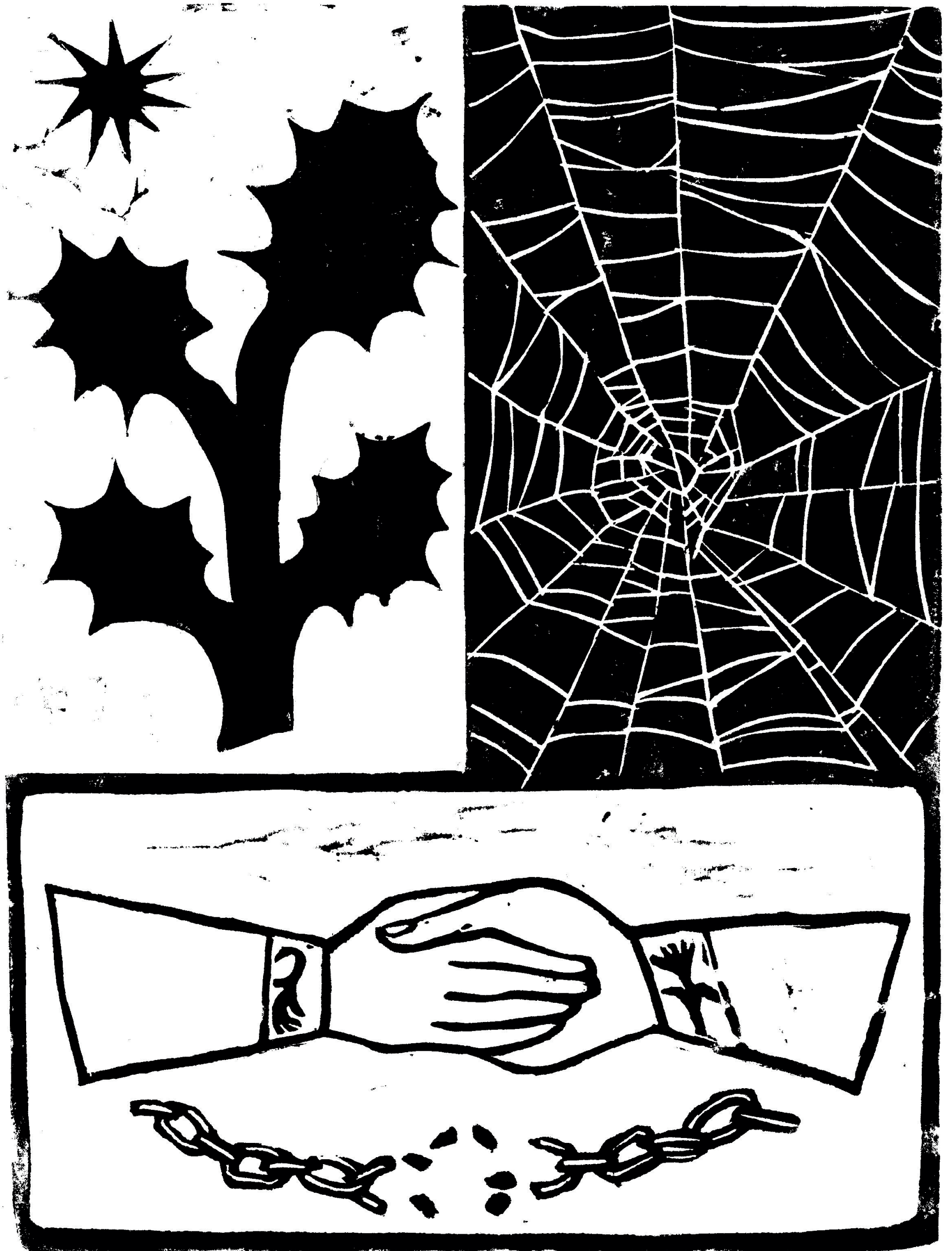

ESCRITS ANTICARCELARIS

Introducció

El butlletí que tens a les teues mans naix d'un col·lectiu anticarcerari, transfeminista i anarquista a València. Aquest projecte sorgeix arran de posar en comú la necessitat de visibilitzar i denunciar la realitat de les persones que es troben preses, ja siga a nivell estatal en general o a València en particular.

Nosaltres lluitem per i desitgem l'abolició de totes les presons i formes de tancament. Sabem que les presons són un sistema de càstig i violència que no té com a objectiu la reinserció de les persones que el pateixen, sinó mantindre l'actual estructura social capitalista, racista i classista. Estem del costat de a qui l'Estat aparta i castiga, de la dissidència, la pobresa, la subversió, la rebel·lia. Del costat de qui no encaixa, perquè no pot o perquè no vol, en el camí de l'obediència i el treball dur per unes molles.

Sabem que les presons estan plenes de persones que tractaven de buscar-se la vida, que la major part dels delictes que porten a presó estan relacionats amb el furt i el tràfic de drogues, que tenen a veure amb condicions de vida miserables que porten a l'addicció. També sabem que la reinserció és una mentida, que moltes persones es queden atrapades en un bucle que encadena entrades a presó, i que les que ixen solen tindre moltíssimes dificultats per a reestructurar la seua vida.

Si parlem del tracte que es rep dins, coneixem les pallisses i els abusos dels carcellers i la seua impunitat, la falta d'atenció mèdica generalitzada, l'ús indiscriminat de l'aïllament, els assassinats disfressats de suïcidis. Sabem que les presons són un negoci, que l'increment de persones empresonades no respon a una realitat social de perill i augment de delinqüència, sinó a l'interés de castigar la precarietat i pintar-la de por, per a lucrar-se d'ella a través de salaris absurds i discurs polític. Per molt que les presons es construïsquen cada vegada més lluny de les ciutats, continuarem assabentant-nos i denunciant aquests abusos de poder, fins que caiguen els murs.

El tema principal d'aquest segon butlletí són les relacions interpersonals, xarxes de suport, acompanyament i, inevitablement, també la soledat. La idea de la presó és desarrelar, desposseir a la gent de tot el que té per a tancar-la entre quatre murs, i està clar que de les coses més fortes que tenim, és les unis a lis altris. Per això, ens sembla molt important parlar de com se sosté la vida en el talego.

Volem parlar de la soledat de la presó i la duresa de l'aïllament, d'en qui recauen els rols de cura en l'acompanyament a presis, de l'estigma i, sobretot, posar en valor la manera en la qual les xarxes que es generen suposen un fil d'esperança, força, companyia i possibilitat, tant entre les persones de dins com entre aquestes i qui està fora.

Entrevista a Manuel Pinteño i Sol Solaz

En l'entrevista participa Manuel Pinteño, pres en lluita durant gran part de la seua vida, remuntant els seus inicis militants a l'entrada en la presó l'any 1978, quan coneix a companys de la COPEL en el moment en el qual la dispersió estava fragmentant l'organització. Des de llavors no ha cessat de protestar contra la presó, mantenint una actitud solidària i combativa, posant el cos sempre que ha fet falta per a fer complir les reivindicacions que es determinaven en els processos col·lectius de lluita en contra del tancament.

Va participar activament en APRE, Associació de Presos en Règim Especial, que va aconseguir reunificar en totes les presons grups de presos que mitjançant diferents estratègies van qüestionar i atacar la cruel realitat de dins de les presons.

En aquest diàleg també participa Sol, part de grups de suport a persones preses i parella de Manuel, per la qual cosa s'ha enfrontat incessantment als tractes degradants que la presó infringeix a tot aquell que té a algun ésser estimat dins, a més de ser part activa del suport mutu i solidaritat que sorgeix en aquests contextos. Després de la seua llarga experiència, es posiciona fermament en contra de les presons i destaca com en l'anarquisme podem trobar maneres de continuar atacant aquesta institució.

Aquests són alguns extractes d'una conversa centrada en les relacions de solidaritat i organització viscudes en els anys d'empresonament, només mostra d'un dels molts temes que esperem anar abordant i debatent junts.

X: Sobre APRE, quan vos vau començar a organitzar d'eixa manera? Si estàveu en règim d'aïllament, de quina forma es generaven eixes xarxes de resistència?

Manuel: Perquè en els 80 i poc, 84, 85... érem els més reivindicatius dels que estàvem dins, denunciant fins que vam aconseguir formar grups en les presons, llavors es va formar APRE, Associació de Presos en Règim Especial. Uns anys després ens van dissoldre.

Sobre l'organització, per mediació de família, d'altres companys, d'amics de fora, normalment per cartes o a través de la família que comunicava: "Escolta, mira, tinc contacte amb aquesta persona, dis-li que li diga...".

Va ser una etapa dura per a nosaltres i per a lis de fora també. Vam tindre molt de suport, per descomptat, sempre l'hem tingut, amb advocats i tot.

El tema era formar que el mateix dia explotaren diverses presons. Per exemple, València, La Model, Barcelona, Alacant, a Andalusia, així, dues presons en el mateix dia per a cridar l'atenció.

Llavors ací és on van començar ja a dissoldre'ns una altra vegada, perquè ja estàvem donant molta canya i vam tornar a reunificar-nos amb el GAPEL, el Grup Armat Presos en Lluita, que va ser ja el moment més dur, els motins. Bé, i ja ens van tornar a destruir una altra vegada. El sistema va poder amb nosaltres, perquè ja no s'ajuntaven dues persones en un lloc. Era un a Madrid i l'altre al Port de Santa Maria, a Santander i a Barcelona... És a dir, dispersió total. On estàvem un o dos, un a cada punta i no va poder ser de nou. Seguíem amb les denúncies, ja em feien mal els dits d'escriure, igual que a altres companys, però de la presó no eixíem.

X: És a dir, diries que una de les estratègies típiques per a desarticular-vos era la separació i el desarelament?

Manuel: Sí, clar, en el moment ells veien en els mòduls, que eren d'aïllament, de primer grau, després ja ací, Antonio Asunción Hernández, que li han posat el nom a la presó de Picasent, eixe va ser el pare de la criatura FIES, que això no consta en cap estament, això s'ho van traure de la mànega i és il·legal. Era i continua sent il·legal, perquè això no està en cap estament, ni en cap codi penal, ni en el Reglament Penitenciari. El FIES ja era una presó dins de la presó. Ja van començar a fer mòduls de seguretat, portes de seguretat, tot automàtic, no teníem contacte directe amb el carceller com anteriorment, te'l treien al pati, t'obrien les portes, eixien dues portes, una que anomenen el cranc que és de reixes, llavors t'havies de llevar tota la roba, i et portaven mitja hora, això quan van començar amb el tema FIES. I bo, per si mateix, desgraciadament, encara segueix.

X: Tu vas viure el canvi des d'una mena de presó més característica en la dècada dels 70, no tan fragmentada en mòduls, amb major llibertat deambulatoria, on podia haver-hi major organització política,

ca, cap a un model de presó més fragmentari on la separació era el mecanisme per a fer callar qualsevol protesta? Diries que ha sigut així l'evolució?

Manuel: Exactament, és relatiu el que has dit de major llibertat dins de les presons, perquè al principi quan jo vaig entrar, per exemple tu demanaves un periòdic al carceller, però de les fulles arribava tot retallat, llavors en eixe aspecte no n'hi havia.

Quant a la lluita, d'una altra banda les presons han donat un canvi, han fet el model de presó que volien fer, s'han apoderat de les ments de les persones, perquè antigament en uns altres temps hi havia molt de companyerisme.

He arribat a veure en els patis generals a dues persones, dos companys, un mosqueig pel que siga i s'han pegat quatre trompades, i han eixit dos carcellers i la resta anàvem i déiem "Que no van a aïllament, o ens porten a tots o a cap", "A veure tu, tu! Veniu ací! Ja està? Sí, agafeu-vos de la mà". Companyerisme però no només en això, suport: tu tenies un problema amb el carceller o tenies un problema amb la família i el pati es bolcava amb eixe problema. Per exemple, hi havia gent que li posaven fiança i la seua família estava canina, arribaven els dies de cobrament i es posava un poal en la finestra del pagament i tota la gent tirava el que podia. He vist a gent que ha tingut bastant diners fora i hi ha hagut un company que li han posat fiança i no podia anar-se'n i l'altre ho pagava.

Això era el companyerisme que hi havia, el suport entre nosaltres en contra del carceller. Hui en dia el canvi és brutal perquè ara se suposa que la presó, encara que no m'agrade, però existeix, i si una persona comet un delicte saps on vas però vas amb la intenció de que compliràs una condemna perquè t'han enxampat, però és que ara tu entres dins i el primer que intenten és despersonalitzar-te, deshumanitzar-te, humiliar-te, doblegar-te davant la veu del carceller, és el que han aconseguit.

Per això ara estan ocorrent coses com ocorrien abans, fins i tot de vegades més brutals i no ixen, es queden en la més completa impunitat perquè pertanyen al seu sistema, els carcellers són lacais d'ells, assassins a sou. Està la policia i després estan els carcellers, que fan el mateix treball.

X: Sol, una vegada comences a entrar en contacte amb el moviment anticarcerari i a visitar a Manuel, què és el que vius quan comences a transitar habitualment diferents presons?

Sol: Resulta que ací és quan jo vaig començar a adonar-me, sempre puc dir que els pobres són els que estan en les presons, és el que veus. Però fins que no et fiques dins d'una merda de presó... Això va ser fort. I la d'Albolote és que va ser dura, dura. Jo el que vaig veure era gent humil. Hi havia un autobús que ens portava, jo què veia? Doncs gent molt humil, molt humil. I això sí que és cert, l'ètnia gitana era majoritària, de veritat.

I veus, perquè el que ell deia del maltractament dels carcellers és que és tan evident, són unes persones tan maleducades, tan feixistes, tan gosses, que és que ni tan sols et poden contestar amb un to normal. Hi havia una diferència tan gran del que era per als familiars, les instal·lacions eren brutes, cutres.

El canvi era tan radical que era indignant. No solament ho passa mal qui està dins, amb els familiars és el mateix. Tracten a les famílies com... Després era una bogeria també perquè no sabies el que podies passar, era arbitràriament el que cada funcionari de torn diguera. Jo veia com els tractaven (els carcellers) a les persones majors i deia, no em quadra res, però després ja dius que això és la norma, ja està, no hi ha gens de respecte per ningú, per ningú.

X: Crec que és interessant parlar de la dispersió constant a les persones que molesten en la presó perquè protesten, com es viu això? Potser aconsegueixes generar vincles i damunt te'ls trenquen tota l'estona, i també a nivell de desplaçament de familiars i de tot el que implica moure's per tot l'estat per a anar a visitar a algú, no et permeten generar llaços ni vincles, no?

Manuel: Això forma part de la repressió que exerceixen per a causar el major desarelament possible, tant a la família com a qui està dins. A mi, per exemple, me l'han causada i a altres companys. En aquell temps, no em volien tindre en un mateix lloc. De per si, vaig estar dos anys de la meua vida que jo no sabia ni on estava. Quatre, cinc, sis dies en un furgó.

Preguntava “On estic?”. No em deixaven ni escriure a la meua família. Jo m’he tirat quasi 25 anys seguits d’aïllament en primer grau. I després ja els FIES.

X: I com féieu una acció conjunta? Entenc que ací no teníeu contacte directe entre vosaltres, o sí?

Manuel: En alguns llocs ens treien sols. Jo he estat 6 mesos o 7 amb un company al costat i personalment no ens havíem vist les cares, ens portàvem bé, amb el fil, dona’m tabac, pren tabac, mira que he enxampat això, pren aquest llibre...

Als 6 mesos quasi als 7, ens vam veure la cara i érem com a germans perquè estàvem en la mateixa situació, quan ell tenia problemes, a patades a la porta jo, quan jo els tenia amb els carcellers, a patades a la porta ell. No ens havíem vist la cara mai i una convivència entre nosaltres de suport mutu en tots els aspectes.

X: Jo et volia preguntar una cosa, Manuel, i és com que potser ara mateix els carcellers tenen com més poder, més autoritat.

Manuel: Sí, però tenen eixe poder, han adquirit eixe poder perquè la gent, és a dir, el pres, els ha deixat. En els temps que jo t’estic parlant, de molts anys arrere, ací no és que manara el pres, però no feien el que els donava la gana. Perquè si volien passar-se amb un, tot el pati se’ls posava damunt. I havien d’anar retrocedint. Hui, el mateix pres va per tu.

X: I això a què diries que es deu?

Manuel: Doncs perquè, per desgràcia, els que van entrant nous ja entren amb aquest model de presó. És veritat que els que queden, els pocs que porten més anys dins i això, encara es mantenen un poc en el seu lloc, en les reivindicacions, en les denúncies i tal, però ara la gent té por de denunciar, la gent té por de reivindicar, la gent té por.

He vist alguns companys que han estat donant-nos suport quan estàvem en la lluita i quan ha passat alguna cosa ara ells em diuen, què fem?

Però no pots fer res. Dues persones en un pati amb cent tios més. Dues persones soles què reivindicarem? En el moment que donem el primer pas, a l’aïllament. No val la pena. No val la pena perquè no tens el suport de la resta del pati.

I desgraciadament, ja et dic, el canvi és brutal. Brutal. De com estaven les presons, el companyerisme que hi havia entre els presos, a ara.

X: El tema dels xantatges, favors i tot això, sempre ha sigut així? O és actual?

Manuel: Sempre ha passat, però ha sigut minoria. Però és que ara s’ha generalitzat. No han conegut la presó d’anys enrere, que no deixa de ser presó, però molt distinta. I aquestes persones que entren noves, doncs... Entren ja... Individualistes... Entren deshumanitzats, acollonats i amb por a tot. Tenen el dret a reivindicar però tenen por de defensar-se.

X: Destacaries alguna cosa en relació amb el paper específic que has viscut o que has vist en altres dones en el context en el qual parlem?

Sol: Jo l’única cosa que vull dir sobre les dones és que mentre ells estaven dins, darrere estaven les dones. Ells estaven lluitant dins, però és que fora el paper que tenia la dona era de lluita, de lluita, de lluita i això en algun moment veig jo que no apareix, traurer a reluir que una dona estava fent front a tot i amb 7 fills. Hi ha hagut gent fora que ha estat també donant la cara.

La girafa i la torre

Bon dia X, com et va la vida?

Acabe de tornar a aquest presidi i m’han entregat cartes teues. Moltíssimes gràcies per recordar-te’n de mi. Per cert, la postal “nadalenca” està guapíssima. No t’he pogut escriure abans perquè he estat de cunda i no me’n recordava de l’adreça. A més, en els trasllats m’han perdut coses, com una de les carpetes on guardava escrits i cartes.

Afortunadament tot ha quedat sobreseït, per la qual cosa en un any i mig, eixiré en llibertat definitiva. Això m’alegra i alhora em dóna vertigen, perquè no tinc on anar i a la meua edat i amb el rebuig generalitzat d’aquesta societat, doncs no és gens fàcil. Això em genera una mescla de depressió i ansietat.

T’envie un dibuixet, “La girafa i la torre”. El pati que es veu és tal qual com és aquesta presó vista des de la perruqueria del mòdul 3, amb la torre vigilant-nos i una girafa que passava per allí aquell dia. He volgut plasmar la comprensió i la compassió. Si et fixes, la girafa forma un cor amb el pres, que soc jo. El dolor del reu, amb eixe contacte desapareix, anant-se’n per una de les artèries del cor, al fem i al clavegueram.

Espere que t’agrade. Si pots envia’m algun segell i si t’abellix explica’m com et va tot.

Una abraçada molt forta.

CherrA

Aïllament és tortura

A continuació, com comentàvem a l'inici del butlletí, parlar de xarxes de suport i de relacions interpersonals dins i fora de presó ens porta inevitablement a parlar també de la falta de totes elles i de com d'important és

bilitat, tremolors, sensació de fred i agreujament dels problemes de salut preexistents.

D'una altra banda, les conseqüències psicològiques els símptomes de les quals s'han comprovat poden manifestar-se de manera gradual fins a les agudes o cròniques. Les categories conegudes són les següents: (1) angoixa: des de la sensació de tensió fins

aquest assumpte. Adjuntem diversos textos que parlen sobre com l'aïllament afecta de manera molt greu en la vida de les persones preses.

L'experiència de la presó com a institució total no deixa indiferent a ningú. El tipus de socialització dins de la presó és contrària a l'esperada rehabilitació que preveu el sistema legal. Entre els diferents efectes adversos per a l'individu que tenen lloc en una institució total com la presó s'inclouen la deshumanització, desculturació, manipulació del "jo", alta tensió psíquica, estat de dependència i estigmatització, entre altres. Moltes d'aquestes conseqüències són inherents a la pròpia arquitectura carcerària. Els materials que la configuren -comportes, passadissos, panys, finestres, etc.- tensionen l'estada, incrementen la sensació d'aïllament i reclusió i disposen el context per a facilitar l'exercici del poder sobre la persona reclosa.

Podem enumerar les conseqüències físiques o fisiològiques de l'aïllament: problemes gastrointestinals, cardiovasculars, genito-urinals, migranyes i fatiga profunda, en els quals es constaten símptomes com palpitations, transpiració excessiva sobtada, insomni, dolors dorsals i articulars, deterioració de la vista, falta d'apetit, pèrdua de pes i diarrea, letàrgia i de-

a crisi de pànic (irritabilitat, por a una mort imminent);

(2) depressió: des d'un baix estat anímic fins a la depressió clínica (pèrdua de reactivitat emocional, sentiment d'impotència, pèrdua del desig de viure); (3) còlera: des de la ira fins a ràbia profunda (hostilitat, impossibilitat de controlar els impulsos, accés de violència física i verbal en contra d'un mateix, de l'altre o d'objectes, ràbia no continguda); (4) problemes cognitius: des de falta de concentració a estats de confusió alta (pèrdua de memòria, confusió i desorientació); (5) distorsions de la percepció: des d'hipersensibilitat fins a al·lucinacions; (6) paranoia i psicosis: des de pensaments obsessius a psicosis caracteritzades; i (7), per últim i més terrible, automutilació i suïcidi.

"T'estan violant tota la teua vida, quan t'estan donant la teua dignitat està tocada; quan s'allarguen els aïllaments, la por, la mort i et pares a pensar en la dignitat..." – Testimoniatge des de presó.

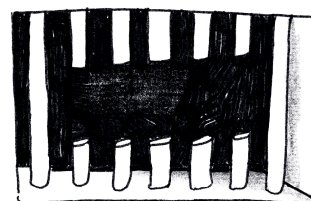
Finalment, caldria parlar de l'aïllament social propi de la mera estança a la presó. La presó pot provocar alteracions negatives en la persona, sobretot en situacions d'abús i maltractament. Aquestes situacions afecten tant la persona reclosa com a les seues famílies i entorn, perquè per

a poder sobreviure a aquest sistema, resulta determinant adaptar-se al nou mitjà i les seues normes de conducta. No adaptar-se suposa perpetuar una percepció de la presó com un entorn amenaçador, coercitiu i, en molts casos, destructiu. La presó exigeix unes consistències comportamentals (cultura carcerària), és a dir, adequar-se a la seua anormalitat. Però adaptar-se a la presó pot suposar la inadaptació social. Adequar-se a la vida a la presó dificulta el retorn a una vida normalitzada en societat. I si això és al que s'enfronten els qui compleixen condemna en règim ordinari, resulta incommensurable l'esforç que hauran de realitzar els qui han passat anys en una vida de soledat en règim d'aïllament.

"Fins que no passes temps amb més gent, els primers dies estàs distant amb tot el món. Són molts períodes, estàs reservat. Aïllar-te és conseqüència del propi aïllament" – Testimoniatge des de presó.

Sobre el règim FIES d'aïllament de l'estat espanyol, existeix el mite de que és per a persones violentes, agressives, reincidents, etcètera. Realment, qui està en aïllament bàsicament són persones que venen d'infàncies desarrelades, d'adolescències amb consum de drogues, amb patrons de xicotets furtis i que pràcticament han passat tota la vida en la presó, i és la pròpia presó la que genera una determinada patologia que condueix, al seu torn, a mòduls especials i al règim d'aïllament. Són persones desarrelades de l'entorn i amb condemnes molt llargues, prolongades dins de la pròpia presó, que les porten a situacions de desesperació. Persones que provenen d'infàncies desarrelades, i que, per tant, no tenen mecanismes d'autoregulació emocional ni de gestió del seu malestar, i això porta a que s'autolesionen, a que tinguen conflictes amb els funcionaris i a situacions que la institució castiga amb més presó, és a dir, amb delictes d'atemptat o resistència a l'autoritat.

Fragments extrets del Salt i Tot per Fer.

Sobre la solidaritat

El Tatucircus és un esdeveniment anticarceràri que té lloc en diferents ciutats del món. La idea d'aquests esdeveniments és recaptar diners directament destinats a causes anticarceràries.

El juny passat, va tindre lloc a la ciutat de València, i una de les xarrades es va centrar en fer preguntes varies a penya que havia estat presa en diferents pressons de l'estat. Totis ells coincidien en que diversos anys de les seues condemnes s'havien donat en la presó de València, situada a Picassent.

En referència a l'assumpte de les xarxes i relacions interpersonals dins dels murs, una de les coses sobre les quals es va parlar va ser sobre com s'ajuden uns a altres respecte a l'idioma i l'enteniment dels processos legals als quals s'enfronten.

Segons van estar comentant durant la xerrada, hi ha molt de suport entre ells en aquest àmbit. Les presons estan plenes de gent que no parla absolutament gens de castellà, i encara que tenen l'opció de tindre un traductor, no deixa de ser una persona ben vestida a qui no coneixen de res i per tant no és una persona de confiança per a ells, entenent que, a més, és una situació bastant delicada. Pel que ens han pogut contar, es dona bastant la situació de que, en primera instància, hi ha gent que no entén molt bé per què està presa, situant-los en una posició més vulnerable encara, si cap.

A més, moltes vegades l'única possibilitat del traductor suposa el desenvolupament de la funció d'aquest de forma sistemàtica i estandaritzada, el que redueix les possibilitats de la persona de tindre una defensa en condicions, de poder comunicar-se de manera clara amb el seu advocat i, en general, la possibilitat material de tindre els mateixos drets que un castellanoparlant.

En aquest sentit, hi ha molta solidaritat i acompanyament entre gent que parla el mateix idioma i depenen uns dels altres per a poder entendre bé els processos als quals s'enfronten. Amb això, es genera que la gent que sí que entén el castellà pugui contribuir al fet que els companys que comparteixen la mateixa llengua puguin entendre els seus processos de forma més clara i amigable.

Resistència a les Presons Estatals i Processos de Justícia en la Revolució de Rojava*

Nota aclaridora: Des de la col·lectiva Légerin Azadi, autora d'aquest article, fem una crida a la responsabilitat de qui el llija perquè no es quede en un pla superficial del que ací es relata breument. La temàtica és de gran delicadesa, extensa i complexa de plasmar en unes pàgines. Per això, poden trobar més informació en els llibres referenciats, contactar amb la nostra col·lectiva (legerinazadi@riseup.net) o amb qualsevol de les estructures del Moviment d'Alliberament del Kurdistan presents en territori europeu. Salutations revolucionàries.

El Moviment d'Alliberament del Kurdistan pot considerar-se, entre moltes altres coses, un moviment revolucionari d'avantguarda, perquè no sols ha aconseguit resistir durant dècades a un intent d'esborrament històric, sinó que està construint un sistema propi per a la subsistència de tota la societat en totes les àrees de la vida. És a dir, és un moviment que naix de l'ànima del major poble sense Estat del món, el poble kurd, i que s'ha convertit en un moviment internacionalista gegant. Aquest poble, sense un Estat propi, ha sigut ocupat durant dècades per quatre Estats-nació, i amb això ha hagut d'aprendre a resistir i a viure sota repressió i ocupació. Però la seua força radica en el fet que tot això no ha fet que oblide la seua identitat comuna com a poble.

Per això, en aquest article parlem, en primer lloc, de la repressió i les resistències davant la injustícia estatal en l'Estat ocupant de Turquia, i posteriorment del sistema propi de justícia en l'Administració Autònoma Democràtica del Nord i Est de Síria (AADNES, sota l'Estat ocupant de Síria).

Quan parlem de la resistència en les presons turques, ens remuntem uns 50 anys, a les revoltes polítiques que van ocórrer en la dècada dels 70. En 1971, la institució militar turca va perpetrar un colp d'estat que va durar fins a octubre de 1973, arrasant amb gran part del moviment revolucionari kurd.

Aquests assassinats van provocar encara més accions de resposta per part dels grups revolucionaris, i la institució militar va respondre amb una forta repressió cap a lis militants. Aquesta situació, juntament amb la crisi econòmica turca i l'augment de les desigualtats socials, va servir com a excusa perfecta per a un altre colp

militar el 12 de setembre de 1980. A través d'aquest, les forces armades van prendre el control del govern i van suspendre la constitució amb dos objectius clars: silenciar la veu del Kurdistan que s'estava alçant i transformar a tota la societat en soldats o agents de l'Estat.

Colp d'Estat 1971

Amb aquest colp d'estat, l'exèrcit va governar mitjançant un consell militar i va imposar la Llei Marcial, prohibint tota activitat política, limitant la llibertat de premsa i empresonant a milers de persones acusades de terrorisme. La presó de Ahmed era famosa per la brutal tortura i guerra psicològica que aplicava a lis presis. Amb aquests mètodes, molts presoners deien ser turquis i acataven les regles militars. Això influïa en la resta, fins al punt que alguns companyis a la presó deien que la resistència no tenia sentit perquè tots s'havien rendit.

No obstant això, en el cas de les dones va ser diferent, tant en la repressió com en la resistència. La presó no era nova per a les dones en quan a repressió política, però no hi havia moltes experiències prèvies de les quals aprendre sobre resistència. En quant a la repressió, podem dir que va haver-hi una feminització de la tortura. Malgrat aquesta repressió, les dones resistien, amb la força de Sakine Canisiz (Heval Sara) i amb la premissa de Kemal Pir: "Som qui estimem tant la vida que estem disposades i disposats a morir per ella". Les dones s'organitzaven clandestinament en comunes dins de la presó: feien seminaris, repartien equitativament els diners, no deixaven a cap dona sola, realitzaven accions directes, passaven llibres de mà en mà, feien vagues de fam indefinides o es cremaven vives com a forma de resistència.

Presó d'Ahmed

D'altra banda, amb el procés revolucionari del PKK en 1978 i la Revolució de Rojava en 2012, les dones van començar a desenvolupar el seu propi sistema de justícia. No n'hi ha prou amb rebutjar el sistema estatal: és necessari crear sistemes propis que no estiguen corromputs.

"En compte de governar segons regles ètiques i polítiques, governar amb lleis és una característica de la Modernitat Capitalista. La burgesia, que nega l'ètica i la política, recorre a l'autoritat del Dret, que li proporciona una enorme força. El Dret és un gran arma de la burgesia, que l'utilitza tant per a defensar-se de l'antic ordre ètic i polític com de les treballadores oprimides. L'Estat-nació adquireix la seua força, en gran part, de l'autoritat del Dret, que es regula unilateralment. El Dret vindria a ser com els versos sagrats del déu Estat-nació, amb els quals dirigeix a la societat [...] En canvi, la Nació Democràtica, més que una nació de Dret, és una nació ètica i política." — Rêber Apo.

Així, en 2011 es va crear un Tribunal Popular que es va formalitzar en 2012 amb la Revolució de Rojava. Actualment existeix un sistema de justícia general i un altre administrat per dones.

Per a entendre el sistema de justícia, primer hem d'emmarcar la vida en Rojava, que s'organitza a través de les comunes. Rojava és una regió autònoma dins de Síria, formada per tres regions i quatre consells locals, amb un ampli autogovern on viuen aproximadament cinc milions de persones.

Les comunes són la base de l'organització de la societat, i per tant també de la resolució de conflictes. Són xicotetes, d'unes poques desenes de persones com a màxim, i s'organitzen per faenes, tasques, habitatges,

etc. Quant a justícia, cada comuna té el seu propi "Comité de Reconciliació". Aquests comitès estan formats per persones conegudes en el barri o ciutat, o simplement per la comuna, i que inspiren confiança en la societat. Si el conflicte no pot resoldre's mitjançant mediació, s'escala al Comité de Reconciliació de la ciutat (dins del Sistema General de Justícia). Sempre que hi ha una dona involucrada en el conflicte ha d'intervindre la Mala Jin.

Paral·lelament, les dones s'organitzen en estructures autònomes per gènere anomenades Mala Jin (Casa de la Dona, en kurd). La Mala Jin és una institució social, ètica i ideològica. En ella treballen mares i dones. Existeixen en totes les ciutats de Rojava i de la AADNES. Obren tota la setmana i es reuneixen una vegada al mes per a avaluar el treball realitzat.

Els principals conflictes que acompanyen són els de violència patriarcal i intrafamiliar. L'objectiu principal és promoure un canvi de mentalitat i de pràctiques i costums que sotmeten a les dones a desitjos aliens, de l'home o de la família. Quan arriba un cas a la Mala Jin, primer es reuneixen amb la comuna, com a referència i suport de la vida d'eixa dona. S'escolta i es debat durant mesos.

El 85% dels conflictes es resolen en aquestes estructures de barri/ciutat, i només un 15% escalen o transcendeixen al Jutjat Social. El Jutjat Social seria el més semblant a la justícia que coneixem des dels Estats. Compta amb diferents Comitès (per exemple, el d'investigació) i diferents mètodes: la plataforma (on tota la ciutat participa i opina), l'arbitratge i la negociació econòmica o per intercanvi.

Finalment, és necessari saber que en el sistema de Rojava existeix la presó. Així, encara que les presons gestionades per la AADNES tenen l'objectiu de formar a la població per a preparar-la per a la vida en societat, és un fet que hi ha més de 10.000 membres de Daesh i unes 60.000 famílies de l'Estat Islàmic entre les presons i el campament d'Al-Hol.

La importància dels sistemes alternatius de justícia basats en formes ancestrals d'organització radica en la seua capacitat per a resoldre conflictes des d'una lògica relacional, comunitària i restaurativa, en lloc de punitiva i coercitiva. Aquests sistemes

Gènere i acompanyament

prioritzen la reparació del mal, la reintegració de les parts involucrades i la continuïtat del teixit social, la qual cosa contrasta amb les estructures estatals occidentals, moltes vegades marcades per la verticalitat, la sanció i la desvinculació.

Aplicar aquests aprenentatges a les nostres societats (sense caure en l'extractivisme polític) implica, en un pla micro i entre altres coses, transformar les nostres actituds cap a nosaltres mateixos, cap a les nostres famílies, amistats, companys de treball, de vida, de militància, cultivant pràctiques d'escolta, crítica, responsabilitat, cura mútua i reparació. És a dir, abandonant l'utilitarisme polític i emocional en les nostres organitzacions i fent-nos part de la societat com un tot.

També en allò micro, tindre un sistema propi de justícia suposa imaginar i posar en pràctica mecanismes col·lectius per al tractament de conflictes entre col·lectius, assemblees i moviments, que no reproduïsquen la fragmentació ni la lògica de l'enemic intern, sinó que aposten per processos sostinguts de diàleg, mediació i justícia. Quantes vegades deixem de costat aquests debats o converses amb l'excusa d'estar fent justícia en el món? Podem fer justícia en el món quan no som capaçs de fer-la cap a nosaltres mateixos o en grups minúsculs?

Així, inspirar-nos en aquests sistemes alternatius de justícia no és una manera d'idealitzar a "l'altre", sinó de reconèixer que existeixen sabers i pràctiques profundament democràtiques i revolucionàries que poden enriquir les nostres pròpies formes de vida, i que són condició imprescindible per a qualsevol transformació radical.

**Per qüestions d'espai això és un resum de l'article complet, que està disponible en el blog (<https://blogtraba.noblogs.org>) i pròximament en format físic en la distri de Traba i pròxims esdeveniments.*

La situació d'empresonament, a més de per a la persona empresonada, té també greus conseqüències per als éssers estimats i familiars que hi ha darrere. Sobretot per a les dones, que són, principalment, les persones que adquireixen el rol de cuidadora i d'acompanyant de la persona presa. Les persones que van a la presó a visitar, amb els tractes despectius que suposa per part dels carcellers, fins i tot moltes vegades sentint-se jutjades per ser indirectament culpables dels "delictes" comesos per la persona empresonada (en aquest cas, normalment, tractant-se de les mares de la persona en qüestió o persona que haja exercit el rol de cuidadora fora dels murs).

Això òbviament té una conseqüència negativa en la salut mental i física de les dones, un desgast molt gran. Posem com a exemple representatiu d'aquesta situació una entrevista que es va realitzar a X, mare el fill de la qual és empresonat en diverses ocasions al llarg de diversos anys, sent també drogoaddicte; ajuda incansablement al seu fill i el visita allà on l'empresonen, anteposant eixes visites a la seua salut, anteposant gastar diners en gasolina a invertir en necessitats bàsiques quotidianes.

Encara que el tema principal que volíem tractar en aquestes línies és el rol de gènere en els acompanyaments que es donen a persones que es troben privades de llibertat, volíem també esmentar la part de la culpa, una cosa també bastant present en aquests contextos. Lis familiars, per la seua posició en l'estructura de gènere, especialment les mares, pateixen el sentiment de culpa per l'empresonament familiar i molt més quan els esdeveniments han portat a desenllaços tan fatals com és la mort.

La culpa femenina és el resultat de diferents atacs simbòlics a les dones a través dels quals es pretén que aquestes es facen responsables del control de la desviació dels seus éssers estimats. El sentiment de culpa va conduir a X, com a moltes altres dones, a revisar repetidament les seues pràctiques de cura al llarg de la seua vida, plantejant-se què havia fet malament. No obstant això, X es consola recordant la seua posició de suport i responsabilitat en el procés. Per a X, les visites a presó eren espais en els quals la seua pròpia moralitat

estava en joc i en els quals havia sabut respondre com a mare, malgrat totes les pressions que va rebre per part del seu fill en la difícil situació en la qual es trobava. Malgrat això, en alguns moments, el seu fill va reconèixer a X el seu important paper a l'hora de donar-li suport i posar-li límits al seu comportament, el que li ha servit com una forma de consol.

Carcereri no em toques les cartes

Portem aquest comunicat de la campanya que s'està duent a terme actualment des de diferents col·lectius anticarcareris, considerant-ho rellevant en el marc de l'acompanyament i suport mutu que tractem al llarg del butlletí. Les cartes i la correspondència són una eina històrica molt rellevant en la lluita anticarcelària. Vos animem tant a seguir la campanya i secundar-la com a utilitzar el cartage.

"Escrivim aquest comunicat per a denunciar i visibilitzar la impunitat i la poca vergonya amb la qual lis carcereris de Catalunya i tot l'estat intervenen i manipulen la correspondència de les persones preses. No estem parlant de casos aïllats o d'alguna carta extraviada de manera puntual. Portem anys veient-ho, -nosaltres des del carrer i les persones preses des dels centres penitenciaris-, com es juga amb la correspondència, sabent des de la Institució que aquesta és importantíssima per a la salut emocional, el vincle amb l'exterior i la contribució a reduir l'aïllament.

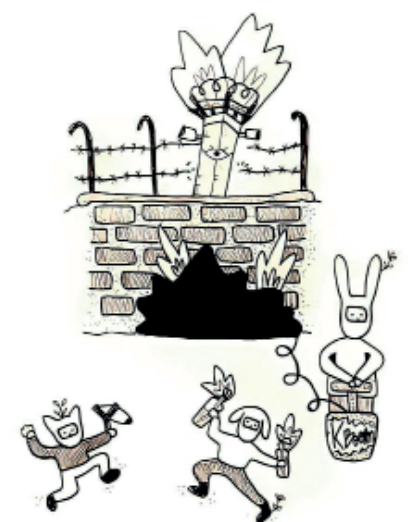
Parlem de cartes que enviem -o ens envien- i que mai arriben, "desapareixent" misteriosament, generant així una paranoia de què passa amb el correu i quant de temps s'ha de continuar esperant aquella carta. Moltes vegades són cartes amb fotografies, o amb documentació personal com contractes de telèfon o DNIs. Parlem de cartes que de manera reiterada ens arriben obertes, o visiblement manipulades. Fet que ens porta a pensar que aquestes són, com a mínim, llegides, atemptant així contra la intimitat de qui escriu. O cartes que tarden setmanes o mesos sense motiu aparent. Fins i tot ens trobem amb cartes i paquets retornats amb l'argument que

la persona ja no consta en el centre penitenciari, arribant a posar un N/C (No Consta) en el sobre, quan tenim la certesa que la persona en qüestió sí que està allí. O també argumentant que no superen les falses mesures de seguretat, sempre diferents i sense justificació.

Davant aquests fets tan greus -cartes obertes, desaparegudes, retornades i manipulades- estem cansats de continuar resignant-nos. Nosaltres i també qui es troba privadi de llibertat depenen, en gran mesura, d'aquest contacte per a poder comunicar-se amb familiars, amiguis, abogadís... i en definitiva, mantindre mínimament el contacte amb el món exterior i no acabar desapareixent del tot en aquests centres destructius i de càstig.

Per a contribuir encara més a la gravetat de l'assumpte, quan demanem explicacions o ens queixem, la resposta és el silenci o, encara pitjor, traslladar la culpa i la responsabilitat a lis treballadors de Correus. Ens solidaritzem amb aquestis treballadors, que segurament sense saber-ho, estan rebent acusacions i se lis utilitza com a escut per a intentar tapar totes aquestes accions de lis funcionaris de presó. Carceleris que descaradament juguen amb el correu de manera intencionada, per a perjudicar, aïllar, fotre i empitjorar, encara més, les condicions de vida de les persones preses, ja siga com un simple passatemps o, normalment, perquè es tracta d'algú que lluita des de dins de diferents maneres i intenta que isca la seua veu a l'exterior."

Col·lectius que participen: La corda, CGT Correus Tarragona, Dstri La Polilla, Col·lectiu Trena, HENAS, Propresxs AIT Madrid, CAMPA, Propresxs AIT-CNT Granada.

PRESXS A LA CALLE • FUEGO A LA CÁRCEL

RECOMANACIONS ANTICARCERÀRIES

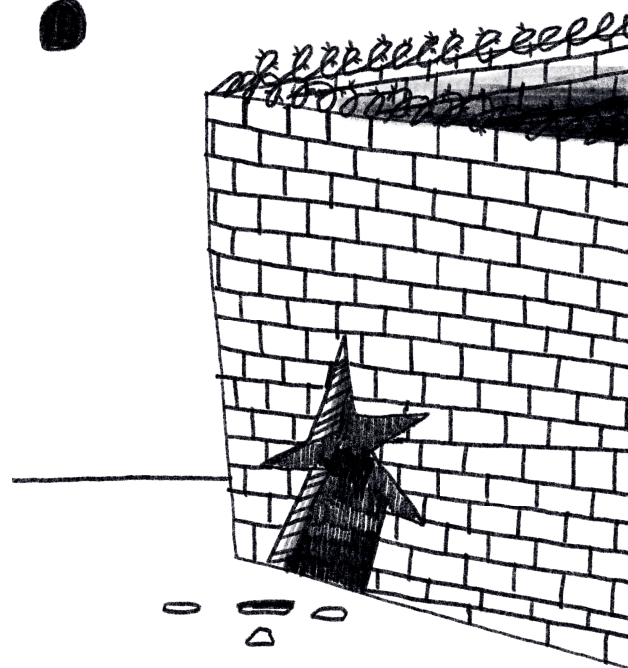
- Revista. eÀtopos nº9 “La cárcel a debate”
- Revista “El sentido común punitivo. Debates y resistencias desde los movimientos” Cuadernos de estrategia nº3
- Libro. *Huye, hombre, huye*. Xosé Tarrío
- Llibre. *Pecadoras*. Sol Abejón
- Llibre. *Solo quería bailar*. Greta García.
- Podcast. *El butrón del Maco*
- Podcast. *La cebolla atrapada*

PRÒXIMS ESDEVENIMENS

- Concentració en la cárcel de Wad-Ras. Domingo 6 de Julio a las 18.30.
- Kafeta Propreses: 29 de septiembre, CSOA CSN, Carrer Cadirers 2. València
- Tattoo Circus Karcelona, 1-2 noviembre

PUNTS DE DISTRIBUCIÓ

- Bar Ripalda “Boludo”. C/ dels Soguers 2, Ciutat Vella, València.
- La Mandràgora. C/ de la Mare Vella 15, Ciutat Vella, València
- CSOA CSN. C/ Cadirers 2. Ciutat Vella, València.
- BSOA Ca La Caixeta. C/ Caixers 3, Ciutat Vella, València.
- Ca Revolta. C/ de Sta Teresa 10, Bajo-Café, Ciutat Vella, València.
- Librería Arribada. C/de l’Hedra 2, Ciutat Vella, València.
- El Punt, Espai de Lliure aprenentatge. C/Josep Esteve 46, Torrefiel, València.
- Orriols Convive. C/Arquitecto Rodríguez 34, Orriols, València
- CSOA L’Horta. Al final de la C/ Diógenes López Mechó. Benimaclet, València.
- Librería La Repartidora. C/ Reverend Rafael Tramoyeres 8, Benimaclet, València.
- Librería La Rossa, C/ de la Murta 6, Benimaclet, València.
- Ateneu Llibertari del Cabanyal. C/ de la Barraca 57, Cabanyal, València.
- Escuela Meme. C/ Poeta Ricard Sant Martí, 17, Benimaclet, València.

LINK AL BLOG

<https://blogtraba.noblogs.org/>

